

Daniels bok – nummer etthundrafemtio

Tolkning av Hesekiel 37 och dess relevans för de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-03-21

Sedan Hesekiel har beskrivit processen genom vilken de två nationerna blir ett, fastslår han därefter att nationen skall styras av kung David, att han skall ingå förbund med dem och att hans tabernakel skall vara hos dem.

De skall inte mer orena sig med sina avgudar, inte heller med sina vidrigheter eller med någon av sina överträdelser; utan jag skall frälsa dem ur alla de boningar där de har syndat och rena dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall alla ha en enda herde. De skall också vandra efter mina domar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land som jag har givit åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; och de skall bo där, de och deras barn och deras barns barn till evig tid. Och min tjänare David skall vara deras furste för evigt. Och jag skall sluta ett fridens förbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall befästa dem och föröka dem och sätta min helgedom mitt ibland dem för evig tid. Mitt tabernakel skall också vara hos dem; ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och hedningarna skall veta att jag, Herren, helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem för evig tid. Hesekiel 37:23–28.

Hesekiel, kapitel trettiosju, ger en mycket detaljerad framställning av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. De två stavarna skall bli ett enda folk när gudomlighet förenas med mänsklighet, och de skall ha en kung över sig. Det ena folket är Guds sista dagars församling, vilka är de etthundrafyrtiofyra tusen. De två stavarna är de två skingringsperioderna för Israels norra och södra riken. Dessa två stavar är dem som Paulus identifierar som ”kroppen”, när han också identifierar Kristus som denna kropps ”huvud”. Hesekiel identifierar Paulus ”huvud” som ”kung David” och ”kroppen” som ”ett folk”.

I det budskap som gavs till adventismen år 1856, såsom det framställs i Hiram Edsons ofullbordade serie om de ”sju tiderna” från 1856, hänvisar Edson till Jesaja, kapitel sju, och profetian om sextiofem år som den bibliska referenspunkten för utgångspunkterna för båda perioderna av sju tider. Tidsprofetian om sextiofem år är placerad i ett gåtfullt sammanhang, liknande de avsnitt i Uppenbarelseboken som säger: ”den som har öron, han höre.” Om du har ögon som kan uppfatta och öron som kan förstå, finns det något mycket underbart i det avsnittet.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte vill tro, skall ni förvisso inte bli befästa. Jesaja 7:8, 9.

Den sextiofemåriga profetian började år 742 f.Kr., och inom dessa sextiofem år, nitton år senare år 723 f.Kr., fördes det norra riket Israel bort i fångenskap av Assyrien, och när dessa år hade

fullbordats år 677 f.Kr., togs Manasse till fånga av Babylon. Dessa sextiofem år återgavs också i uppfyllelserna vid slutet av de båda nationernas skingringar, vilka i Hesekiels framställning skulle bli en enda stav. De utmärkte respektive åren 1798, 1844 och 1863. I de verser som identifierar det budskap som förkastades år 1863 finns en särskild profetisk uppenbarelse, i vilken profetian är innesluten.

Det är uppenbarelsen att en nations "huvud" är dess huvudstad och att huvudstadens "huvud" är kungen. Den framlägger två vittnen till denna uppenbarelse och för sedan hela profetian och uppenbarelsen till sitt avslut med gåtan: "Om I icke tron, skolen I förvisso icke bestå." Om ni inte tror att kungen är huvudet och att huvudet är huvudstaden, då skall ni inte bli befästa.

Hesekiels nation, som frambringas genom sammanfogandet av de två stavarna från de norra och södra rikena, skulle ha en kung, som är ett huvud, vilket är nationens huvudstad. Hela avsnittet i Hesekiel talar om de profetiska kännetecknen för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilket representerar föreningen av gudomlighet med mänsklighet under perioden för ljudandet av islams sjunde trumpet i det tredje veet.

Dagarna då den Sjunde Basunen ljuder, i Uppenbarelsesboken kapitel tio, började när det inte längre skulle vara "tid", vilket var den 22 oktober 1844, då den tredje ängeln anlände. Vid den tidpunkten erfor Johannes bitterheten av detta datum, och han blev då och där tillsagd att mäta templet, men att utelämna historien om de ett tusen två hundra sextio åren då helgedomen och härskaran trampades ned, ty den perioden var given åt hedningarna.

Och den ängel som jag såg stå på havet och på jorden lyfte sin hand mot himmelen och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, honom som har skapat himmelen och det som är däri, och jorden och det som är däri, och havet och det som är däri, att tiden inte längre skulle vara. Men i den sjunde ängelns rösts dagar, när han skall börja blåsa i sin basun, då skall Guds hemlighet fullbordas, såsom han har förkunnat för sina tjänare profeterna. Och rösten som jag hade hört från himmelen talade åter till mig och sade: Gå och tag den lilla bokrullen som är öppen i handen på ängeln som står på havet och på jorden.

Och jag gick till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla bokrullen. Och han sade till mig: Tag den och ät upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla bokrullen ur ängelns hand och åt upp den; och i min mun var den söt såsom honung; men så snart jag hade ätit den, blev min buk bitter. Och han sade till mig: Du måste åter profetera inför många folk och nationer och tungomål och kungar. Och mig gavs ett rör, likt en stav; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillbedja därinne. Men förgården som är utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skola de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Uppenbarelsesboken 10:5–11:2.

Templet som Johannes skulle mäta den 22 oktober 1844 var det tempel som hade tillbedjare "däri". Förgården skulle lämnas åsido. Det tempel som har ett altare och som också har tillbedjare däri är den heliga platsen i den himmelska helgedomen. Det fanns ett altare i förgården, men det skulle lämnas åsido, så det enda andra altaret i Guds helgedom är rökelsealtaret, som är beläget i det

Heliga. Vid den tredje ängelns ankomst år 1844, vilken förebildade den tredje ängelns ankomst i början av beseglingstiden den 11 september 2001, bestod templet av endast två avdelningar.

Det heliga var en symbol för kyrkan, som Paulus identifierar som kroppen, och det allra heligaste var en symbol för kroppens huvud. Det heliga är en symbol för mänskligheten, och det allra heligaste är symbolen för gudomligheten. Altaret och röken som steg upp från altaret, som steg upp och trängde in i det allra heligaste, representerar den punkt där mänskligheten förenades med gudomligheten. Mänskligheten kan endast träda in i det allra heligaste genom tro, men de trofastas erfarenhet är förlagd till det heliga.

Där skall de äta Guds ord, såsom det framställs genom bröden på skådebrödsbordet. Där skall de låta sitt ljus lysa inför människorna och förhålliga sin himmelske Fader, såsom det framställs genom den sjuarmade ljusstaken, vilken vi får veta representerar församlingen. Där skall de förenas med gudomligheten, när deras böner tillsammans med Kristi förtjänster stiger upp till den Gudomliges själva närvaro.

Från 1798 till 1844 reste Templets Arkitekt upp ett mänsklighetens tempel, vilket Han avsåg att förena med sitt gudomlighetens tempel, men mänskligheten gjorde uppror. Från och med 2001 reser Han åter upp mänsklighetens tempel, framställt som de etthundrafyrtiofyra tusen. Enligt Hesekiel skall "konung David" regera över nationen, som förvandlas från en dal av döda, torra laodiceiska ben till den väldiga här som upphöjs till ett baner vid den snart annalkande söndagslagen.

Det sydliga riket Juda var platsen där huvudstaden Jerusalem låg, och nationen, kungen och huvudstaden representerar "huvudet". Om ni tror, skall ni förvisso bestå. I förhållandet mellan det norra och det sydliga riket var Juda "huvudet"; där låg huvudstaden, och det är den stad som Herren utvalde att låta sitt namn bo i. Det norra riket var "kroppen". På grund av Salomos avfall reste Herren upp motståndare mot Salomo. En av dessa motståndare var Jerobeam, som blev den förste kungen över det delade norra riket Israel.

Och Jerobeam, Nebats son, en efratit från Sereda, Salomos tjänare, vars moders namn var Serua, en änka, också han lyfte sin hand mot kungen. Och detta var orsaken till att han lyfte sin hand mot kungen: Salomo byggde Millo och lagade skadorna på sin fader Davids stad. Och mannen Jerobeam var en tapper stridsman; och när Salomo såg att den unge mannen var flitig, satte han honom över allt arbetet för Josefs hus. Och det skedde vid den tiden, när Jerobeam gick ut från Jerusalem, att profeten Ahia från Silo fann honom på vägen; och han hade klätt sig i en ny mantel; och de två var ensamma ute på fältet. Då grep Ahia den nya manteln som han hade på sig och rev den i tolv stycken. Och han sade till Jerobeam: Ta dig tio stycken, ty så säger Herren, Israels Gud: Se, jag skall rycka riket ur Salomos hand och ge dig tio stammar. (Men en stam skall han få för min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, den stad som jag har utvalt bland alla Israels stammar:)

Eftersom de har övergivit mig och tillbett Astoret, sidoniernas gudinna, Kemosh, moabiternas gud, och Milkom, ammoniternas gud, och inte vandrat på mina vägar för att göra det som är rätt i mina ögon och hålla mina stadgar och mina domar, såsom David, hans fader, gjorde. Men

jag skall inte ta hela riket ur hans hand, utan jag skall göra honom till furste alla hans livs dagar för min tjänare Davids skull, honom som jag utvalde, därför att han höll mina bud och mina stadgar. Men jag skall ta riket ur hans sons hand och ge det åt dig, ja, tio stammar. Och åt hans son skall jag ge en stam, för att David, min tjänare, alltid må ha en lampa inför mig i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig för att där sätta mitt namn. 1 Kungaboken 11:26–36.

Den nation som skapades när Hesekiel fogade samman de två staverna skulle ha ”David” som kung, och David regerade från Jerusalem, huvudstaden där Gud hade utvalt att sätta sitt namn. De tio nordliga stammarna var en symbol för kroppen, och Jerusalem var symbolen för huvudet. På grund av Manasses synder fördes Juda i fångenskap till Babylon år 677 f.Kr., och därmed inleddes skingringen under de ”sju tiderna” över det södra kungariket. Vid den tiden förkastade Herren Jerusalem.

Likväl avstod Herren inte från häftigheten i sin stora vrede, varmed hans vrede hade upptänts mot Juda, på grund av alla de förtönelser med vilka Manasse hade väckt hans vrede. Och Herren sade: Också Juda skall jag avlägsna ur min åsyn, såsom jag har avlägsnat Israel, och jag skall förkasta denna stad, Jerusalem, som jag har utvalt, och det hus om vilket jag sade: Mitt namn skall vara där. 2 Kungaboken 23:26, 27.

Det var i det ”hus” i Jerusalem där han utvalde att låta sitt namn bo, och staden och huset blev förkastade, men genom Sakarja gavs löftet att Herren åter skulle utvälja Jerusalem.

Då svarade Herrens ängel och sade: Herre Sebaot, hur länge skall du underlåta att förbarma dig över Jerusalem och Juda städer, mot vilka du har hyst förbittring dessa sjuttio år? Och Herren svarade ängeln som talade med mig med goda ord, tröstande ord. Så sade ängeln som talade med mig till mig: Ropa och säg: Så säger Herren Sebaot: Jag nitälskar för Jerusalem och för Sion med stor nitälskan. Och jag är djupt förtörnad på de folk som är i trygghet; ty jag var endast litet förtörnad, men de hjälpte till att föröka olyckan. Därför säger Herren så: Jag har vänt tillbaka till Jerusalem med barmhärtighet; mitt hus skall byggas där, säger Herren Sebaot, och mätsnöret skall sträckas ut över Jerusalem.

Ropa åter och säg: Så säger HERREN Sebaot: Mina städer skall åter flöda över av välstånd; HERREN skall åter trösta Sion och åter utvälja Jerusalem. Sedan lyfte jag mina ögon och såg, och se, fyra horn. Och jag sade till ängeln som talade med mig: Vad är dessa? Han svarade mig: Dessa är de horn som har förskingrat Juda, Israel och Jerusalem. Och HERREN visade mig fyra smeder. Då sade jag: Vad kommer dessa för att göra? Och han talade och sade: Dessa är de horn som har förskingrat Juda, så att ingen kunde lyfta sitt huvud; men dessa har kommit för att förskräcka dem, för att slå ned hednafolkens horn, de som lyfte sitt horn över Juda land för att förskingra det.

Och jag lyfte åter mina ögon och såg, och se, en man med ett mätsnöre i sin hand. Då sade jag: Vart går du? Och han sade till mig: För att mäta Jerusalem, för att se hur stor dess bredd är och hur stor dess längd är. Och se, ängeln som talade med mig gick fram, och en annan ängel gick ut för att möta honom, och sade till honom: Skynda dig, tala till denne unge man och säg: Jerusalem skall bli bebott såsom städer utan murar på grund av mängden människor och

boskap därinne. Ty jag, säger Herren, skall vara för henne en mur av eld runt omkring, och jag skall vara härligheten mitt i henne. Ho, ho, fly och rädda er undan landet i norr, säger Herren; ty jag har förskingrat er för himlens fyra vindar, säger Herren. Rädda dig, du Sion, du som bor hos Babels dotter. Ty så säger Herren Sebaot: Efter härligheten har han sänt mig till de folk som plundrade er; ty den som rör vid er rör vid hans ögonsten.

Ty se, jag skall svänga min hand mot dem, och de skall bli ett byte för sina tjänare; och ni skall inse att HERREN Sebaot har sänt mig. Jubla och gläd dig, du Sions dotter; ty se, jag kommer, och jag skall bo i din mitt, säger HERREN. Och många hednafolk skall på den dagen sluta sig till HERREN och vara mitt folk; och jag skall bo i din mitt, och du skall inse att HERREN Sebaot har sänt mig till dig. Och HERREN skall ta Juda i besittning såsom sin del i det heliga landet och åter utvälja Jerusalem. Tig, allt kött, inför HERREN; ty han har brutit upp från sin heliga boning. Sakarja 1:12–2:13.

Löftena om att Herren åter skulle utvälja Jerusalem uppfylldes när det forntida Israel återuppbyggde Jerusalem efter sin fångenskap i Babylon, men profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde. Herren ”reste sig upp ur sitt heliga tempel” den 22 oktober 1844, när han uppstod och förflyttade sig från det heliga till det allra heligaste, då ”allt kött” skulle ”tiga” inför Herren, ty den motbildliga försoningsdagen hade anlänt, i överensstämmelse med Habackuk TVÅ-TJUGO.

Men HERREN är i sitt heliga tempel; må hela jorden tiga inför honom. Habackuk 2:20.

Vid den tiden blev Johannes i Uppenbarelsebokens elfte kapitel tillsagd att mäta templet, vilket Sakarja bevitnade när han ”åter lyfte upp” sina ”ögon och såg, och se, en man med ett mätsnöre i sin hand”. Då sade Sakarja: ”Vart går du?” Och Johannes sade till Sakarja: ”Att mäta Jerusalem, för att se hur stor dess bredd är och hur stor dess längd är.” Historien om återuppbyggandet av Jerusalem efter de sjuttio årens fångenskap, och den historia som började 1798 men slutade i uppror när den tredje ängeln anlände år 1844, identifierar båda det verk som började den 11 september 2001.

Det sydliga riket, staden Jerusalem och kung David är alla det ”huvud” där Guds karaktär skall uppenbaras. Det nordliga riket representerar ”kroppen”, och när Herren bestämde sig för att åter ”förbarma sig över Jerusalem” och att ”trösta henne” och åter ”utvälja henne”, identifierar han därmed beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilket innefattar sammanfogandet av Laodiceas döda, torra ben, och därefter återupplivandet av dessa ben till en mäktig här.

Detta verk framställs i Hesekiel kapitel trettiosju, och det framställs genom de nordliga och sydliga rikena, vilka utgör en liknelse för verket att uppfylla förbundslöftet att skriva hans lag i de etthundrafyrtiofyra tusens hjärtan och sinnen. Av de två stavarna identifieras en, och endast en, som huvudet, och om du tror, om dina ögon kan urskilja och dina öron kan förstå, identifierar detta den andra staven som kroppen.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”På den grund som Kristus själv hade lagt byggde apostlarna Guds församling. I Skriften används ofta bilden av uppförandet av ett tempel för att åskådliggöra församlingens uppbyggande. Sakarja hänvisar till Kristus som Telningen, vilken skulle bygga Herrens tempel. Han talar om hedningarna som medhjälpare i verket: ’De som är långt borta skall komma och bygga på Herrens tempel’; och Jesaja förkunnar: ’Främlingars söner skall bygga upp dina murar.’ Sakarja 6:12, 15; Jesaja 60:10.”

Om uppförandet av detta tempel skriver Petrus: ”Kom till honom, den levande stenen, som visserligen har förkastats av människor, men är utvald av Gud och dyrbar; och låt också ni, såsom levande stenar, uppbyggas till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud.” 1 Petrusbrevet 2:4, 5.

”I den judiska och den hedniska världens stenbrott arbetade apostlarna och hämtade fram stenar att lägga på grunden. I sitt brev till de troende i Efesus sade Paulus: ’Så är ni nu inte längre gäster och främlingar, utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds hushåll; ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där Jesus Kristus själv är hörnstenen. I honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom blir också ni tillsammans uppbyggda till en Guds boning genom Anden.’ Efesierbrevet 2:19–22.”

Och till korintierna skrev han: ”Enligt den Guds nåd som har blivit mig given har jag såsom en vis byggmästare lagt grunden, och en annan bygger vidare därpå. Men var och en må se till hur han bygger därpå. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. Men om någon på denna grund bygger guld, silver, dyrbara stenar, trä, hö, strå, så skall vars och ens verk bli uppenbart; ty dagen skall visa det, eftersom det skall uppenbaras i eld, och elden skall pröva vars och ens verk, av vad slag det är.” 1 Korinthierbrevet 3:10–13.

”Apostlarna byggde på en säker grund, själva Evighetens klippa. Till denna grund förde de de stenar som de hade brutit ur världen. Byggarna arbetade inte utan hinder. Deras verk gjordes utomordentligt svårt genom motståndet från Kristi fiender. De måste kämpa mot trängsyntheten, fördomarna och hatet hos dem som byggde på en falsk grund. Många som arbetade som byggare i församlingen kunde liknas vid dem som byggde muren på Nehemjas tid, om vilka det står skrivet: ’De som byggde på muren, och de som bar bördor, och de som lastade, arbetade var och en med den ena handen på verket och höll med den andra handen ett vapen.’ Nehemja 4:17.” Apostlagärningarna, 595–597.